

САВЕЗ САМОСТАЛНИХ СИНДИКАТА СРБИЈЕ
СИНДИКАТ ЗАПОСЛЕНИХ У ПРАВОСУДНИМ
ОРГАНИМА СРБИЈЕ

- Републички одбор -

Београд, Дечанска 14/V, Тел./факс: 011-3346-082, 3335-120, Тек. рачун 355-1016391-53

e-mail: spors@sindikats.rs , www.sind-prav.org.rs

МИНИСТАРСТВО ДРЖАВНЕ УПРАВЕ И ЛОКАЛНЕ САМОУПРАВЕ
Радна група за колективно преговарање

Београд
Бирчанинова 6

Пре свега, сматрамо да текст предлога Посебног колективног уговора, чак и да је усаглашен а није, не би требало слати на мишљење Влади док се не постигне детаљан договор са Министарством правде по питању запослених на одређено време и намештеника, јер:

- Ако се ПКУ потпише пре разрешења овог питања нећемо више имати овакву прилику за решење тих питања, изузев штрајка,
- У садашњем тексту једина одредба која се односи и на намештенике јесте члан 38. која ће, као и до сада, зависити од руководиоца који избегавају да дају писмене налоге и последично решења за додатно оптерећење (4% или 8%) а не постоји ниједан институт осим тужбе који их може приволети да ову одредбу коректно испоштују, а знамо колико траје поступак по тужби, и
- Додатак на оптерећеност искључује право на прековремени рад и обрнуто.

Даље:

Предлажемо да члан 1. став 1. остане.

„Овај колективни уговор (у даљем тексту Уговор) закључује Влада Републике Србије и синдикати у име запослених који су чланови репрезентативних синдиката, потписника овог Уговора.“

На „мировним“ преговорима разговарали смо о овоме. Наиме, репрезентативност синдиката, као и плаћено одсуство председника и

представника синдиката, утврђује се искључиво на основу броја чланова синдиката а не броја запослених. Сходно томе, логично је да и колективни уговор који потписује репрезентативни синдикат важи искључиво за чланове синдиката. Према вашем мишљењу, то је незаконито. Према нашем мишљењу, незаконито је и представља скандал то што наш послодавац финансира синдикате и плаћа председнике и представнике синдиката. Дакле, уколико бисте престали да финансирате синдикате и њихове вође уштедела би се одређена средства која би била довољна за друга давања и трошкове које смо предложили.

Предлажемо и да члан 3. став 3. (прецртан је и био би став 2) – остане.

„Уколико послодавац донесе одлуку о проширеном дејству овог Уговора, обавезан је да на име посебног доприноса за солидарност уплати на рачун репрезентативног синдиката 1% од платног фонда државног органа предвиђеног Буџетом.“

Овај предлог био би адекватна замена за то ако би Влада одбила да прихвати предлог из члана 1. став 1. да колективни уговор важи само за чланове синдиката. Синдикат није овлашћен да преговара у име запослених који нису чланови синдиката. Уколико бисмо наметнули „солидарну таксу“ запосленима који нису чланови они као такви не би имали право да одлучују о трошењу тог новца. Уколико би Влада платила „таксу солидарности“ утврдили бисмо заједничко учешће и начин у трошењу тог новца, на пример, за обавезне превентивне прегледе запослених, иако већ постоји законска наредба која важи једнако за Владу – овлашћеног нам послодавца, као и друге послодавце, али се не поштује. Недостатак новца не умањује наше право и зато је обавеза министра финансија да планира и прерасподели постојећа средства праведније али не на начин да неко добије све а неко ништа или мрвице.

У члану 38. став 1. – мора да стоји :

*„Послодавац **ЈЕ ОБАВЕЗАН** да изда писмени налог запосленом да ради и послове који нису у опису његовог радног места ...“*

Обавеза се мора испунити зато што се руководиоци правдају да писмене налоге не доносе јер у опису послова радног места стоји „и све остало што ти претпостављени наложи.

Члан 39. став 5. – који се односи на исплату прековремених сати договорен је са повећањем а није унето, па би требало да стоји:

„Запосленом коме због природе послова радног места не буде омогућено да у току наредног месеца искористи слободне сате, за сваки сат

прековременог рада исплатиће се вредност сата основне плате запосленог увећано за 28,6%.“

Ово због тога што закон већ предвиђа вредност од 26% а колективним уговором се, по правилу, уговарају повољније одредбе, па ако нису повољније бесмислено је и да стоје у колективном уговору. Осим тога, предложен је већи проценат ради уједначавања са запосленима у полицији јер имамо истог послодавца.

Члан 41. – Потребно је уједначити проценат за рад на терену, јер у ПКУ стоји 3%, и није у сагласности са уредбом, где стоји 5%.

Члан 44. став 1. – одредбе које се односи на накнаду за исхрану у току рада (топли оброк), недефинисане су и члан би требало да гласи:

„Запослени има право на накнаду трошкова исхране у току рада, ако послодавац ово право није обезбедио на други начин, **месечно** у износу од --% од просечне месечне зараде без пореза и доприноса у Републици Србији према последњем објављеном податку органа надлежног за послове статистике или ____ динара.“

Законска наредба је да је послодавац обавезан, а његова обавеза значи наше право да је у обавези да надокнади трошкове за исхрану у току рада. Међутим, према члану 105. став 3. Закона о раду ово није трошак него примање. Осим тога, донет је и правилник о изгледу платне листе који је донео министар за рад.

Другачије речено, нека Влада одреди висину нашег права на ту накнаду у износу од динар (ако је није срамота да на такав начин испоштује законску одредбу) али износ мора да стоји на платној листи. Јер, ако не постоји, крши се закон. Или нека нам се обезбеди исхрана на други начин.

Закон о платама државних службеника и намештеника дозвољава да се колективним уговором утврде и друга примања према општим прописима о раду. Општи пропис јесте Закон о раду а члан 105. став 3. Закона о раду одређује да се под зарадом сматрају и примања која се односе на накнаду за исхрану у току рада, па у стварности представља примање а не трошак јер се на исту плаћају порези и доприноси. Дакле, не постоји сметња да се утврди ово право у колективном уговору јер Закон о раду упућује на то да се висина те накнаде конкретизује баш колективним уговором.

Члан 45. став 1. – који се односи на регрес за коришћење годишњег одмора, такође је на исти начин недефинисан и морао би да буде прецизнији и то да гласи:

*„Запослени има право на регрес за коришћење годишњег одмора, **месечно најмање у висини 1/12 просечне месечне зараде са порезима и доприносима у Републици Србији према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике за претходну годину.**“*

Образложење исто као и за претходни члан о предлогу за топли оброк. Уосталом, ако би се од зараде одбио део износа на основу ове две накнаде, добили бисмо поражавајући податак да запослени у државним органима раде за плату испод минималне.

С тим у вези, лицемерно је оставити у „усаглашеном“ тексту колективног уговора наше предлоге о топлом obroку и регресу а након тога то не предложити као измену у достављеној Уредби. Није потребно даље да образлажемо. Очекујемо да ћете унети предлог.

Члан 56. став 1. износ отпремнине и у предлогу колективног уговора треба усагласити са предложеном изменом Уредбе. У уговору стоји „трећина“ а у уредби половина плате.

Молим вас да све претходно у Предлогу посебног колективног уговора за државне органе ускладите са нашим примедбама и да такав предлог доставите Влади Србије. Од Владе очекујемо, пре свега, да се понаша у складу са законом, да нас не дискриминише као до сада, као и да нам достави образложена мишљења о томе, уколико нису, због чега нису предлози прихватљиви.

Председница
Слађанка Милошевић